

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.H.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem ..., *zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Plzeň, Martinská 10,* proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-85131-4/SO-2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-85131-4/SO-2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2016, čj. OAM-2356-32/TP-2013, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Iva Žižkovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 26. 10. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-85131-4/SO-2016 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 10. 3. 2016, čj. OAM-2356-32/TP-2013 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon*“

o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[II] Žaloba

Žalobce uvedl, že popírá, že by se dopouštěl obcházení zákona tím, že uznal otcovství k nezl. L.N. a nezl. P.Ž. Správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 2 uvedl, že „*obcházení zákona Ministerstvo vnitra spatřovalo v tom, že za přičinění jeho manželky a J.B. bylo účelově určeno otcovství jeho dcery nezl. L., přičemž motivací bylo získání privilegovaného postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie*“. Žalobci není zřejmé, jak mu může správní orgán vytýkat obcházení zákona, kterého se nedopustil, zvláště v situaci, kdy sice v uváděné době žil s paní N.T.S., avšak ta udržovala milostný poměr s panem J.B., proto si myslela, že nezl. L. je jeho dcerou, a z logiky věci vyplývá, že o tom byl přesvědčen i pan J.B., kdy nejenže uznal otcovství k nezletilé, ale hradil na ni řádně výživné. K tomu, že správní orgán uvádí, že v předchozí žádosti neuvedl žalobce svou manželku nebo dítě, je nutné uvést, že se nejedná o obcházení zákona, nýbrž o nenahlášení změny stavu. Co se týče obcházení zákona, je svévolný výklad správního orgánu, kdy v této věci nebylo nikdy nijak rozhodováno. Na druhé straně jednoznačné důkazy, podle kterých by měl správní orgán rozhodovat, ukazují na to, že žalobce je otcem dítěte, které je občanem ČR, a kdyby došlo k výkonu rozhodnutí správního orgánu, byla porušena základní lidská práva dítěte i otce. Žalobce má za to, že je podstatné, že se o nezl. L. stará od jejího narození, tj. od X, a je prokazatelně jejím biologickým otcem, žije s nezletilou, její matkou a nezl. synem ve společné domácnosti, kdy s manželkou společně hospodaří a hradí veškeré náklady. Skutečnost, že žalobce žije s manželkou, nezl. L. a nezl. synem potvrdila i pobytová kontrola, kterou si správní orgán vyžádal. Nezletilá je občankou ČR a žije na našem území po celý svůj život a vytvořila si zde silné sociální vazby. Žalobce má za to, že není možné rozdělit rodinu jen proto, že správní orgán nezkontroluje skutečný stav ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, nýbrž stavu předchozí a vychází pouze z předchozích obsahů žádostí. Žalobce má za to, že je tímto jednáním zasahováno do práv dítěte a do práv a povinností otce, kterého svým rozhodnutím nutí správní orgán vycestovat z ČR a bere nezletilým dětem otce, čímž rozbíjí rodinu, ačkoliv je zřejmé, že žalobce není nikterak nebezpečný, není osobou nežádoucí, nedopustil se žádného trestného činu a za vytýkané jednání nebyl trestně stíhán, jelikož se jej nedopustil. Je třeba zohlednit, že oba nezletilí jsou již v takovém věku, kdy by pro ně bylo případné přemístění do Vietnamu obrovským zásahem do jejich životů, čímž se tato varianta jeví jako zcela vyloučená. Je jednoznačné, že by takovýmto rozhodnutím správního orgánu došlo k zásahu do lidských práv, který by nejvíce postihl obě nezletilé děti. Nutno uvést, že do konce roku 2007 byl považován rodič občana EU mladšího 21 let bez dalšího za rodinného příslušníka; následně byly stanoveny dvě dodatečné podmínky: 1) cizinec musí své dítě-občana EU vyživovat, 2) cizinec musí se svým dítětem žít ve společné domácnosti. Obě tyto zpřísnující podmínky byly přitom zavedeny za účelem předcházení tzv. fingovaným otcovstvím. Žalobce má za to, že obě tyto podmínky zcela splňuje.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že v řízení bylo shromážděnými podklady prokázáno, že žalobce se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území ve smyslu ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná s žalobními námitkami nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění

správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů žalovaná odmítá žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Ve smyslu § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.*

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.*

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*

Podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.*

Ze správního spisu žalované soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Žalobce podal dne 6. 2. 2013 k prvoinstančnímu orgánu žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie odvozoval od své dcery L.N., nar. ..., státní občanky České republiky. Jako účel pobytu žalobce uvedl „sloučení“. K žádosti přiložil mimo jiné rodný list L.N. ze dne 10. 9. 2012, ve kterém je žalobce zapsán jako otec jmenované, a rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 17. 5. 2012, čj. 5 C 7/2012-40, jímž bylo určeno, že pan J.B., nar. ..., není otcem nezl. L.N., nar. ... z matky T.S.N., nar. ...

Dne 15. 2. 2013 byla k žádosti prvoinstančního orgánu Policií ČR provedena pobytová kontrola na žalobcem uvedené adrese pobytu (...), při které bylo především zjištěno, že žalobce zde bydlí v bytě 3+1 v patře rodinného domu se svojí manželkou a dětmi – dcerou L. a synem N. T. H., nar. X, a to přibližně 5 let.

Přípisem ze dne 20. 5. 2013 vyrozuměl prvoinstanční orgán žalobce o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a stanovil mu lhůtu k jeho uplatnění.

Prvoinstanční orgán poté dne 11. 6. 2013 pod čj. OAM-2356-12/TP-2013 vydal v pořadí své první rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost o povolení trvalého pobytu zamítl. Toto rozhodnutí bylo posléze k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 30. 3. 2015, čj. MV-102048-3/SO-2013.

Následně byly do správního spisu vloženy kopie těchto listin:

- 1) rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2013, čj. 30 A 12/2012-71, kterým byla zamítnuta žalobcová žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2012, čj. MV-63077-4/SO-2011. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 2. 2012, čj. MV-63077-4/SO-2011, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 14. 3. 2011, čj. OAM-00423/PP-2011, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR.
- 2) rodný list nezl. P.Ž., nar. ..., ze dne 11. 9. 2007, ve kterém je jako otec jmenované uveden žalobce a jako matka J.Ž., roz. Š., nar. ...
- 3) osvědčení o státní občanství ČR pro P.Ž. ze dne 20. 9. 2007
- 4) žaloba J.Ž. ze dne 10. 3. 2008 na popření otcovství u nezl. P.Ž.
- 5) rozsudek Okresního soudu v Prachaticích ze dne 27. 2. 2008, čj. 3 P 208/2006-58, 3 P a Nc 383/2007, 3 P a Nc 36/2008, jímž byl mj. zamítnut žalobcův návrh na svěřeni nezl. P.Ž. do jeho výchovy a byla mu uložena povinnost platit pro jmenovanou výživné a uhradit nedoplatek na výživném
- 6) sdělení Dětského domova Kamenice nad Lipou ze dne 20. 11. 2008
- 7) protokoly ze dne 19. 10. 2007 a ze dne 2. 12. 2008 sepsané Policií ČR o vyjádření žalobce jakožto účastníka řízení ve věci jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu; v prvním z protokolů uvedl, že je svobodný, má přítelkyni J.Ž. a dceru P., nar. ..., přítelkyni by si chtěl vzít, žádné další děti nemá, dceru vídá jednou dvakrát měsíčně, někdy je „tam“ týden, dceru má velice rád, je mezi nimi pevné pouto; ve druhém z protokolů uvedl, že má dceru P.Ž., nar. ..., kterou navštěvuje v dětském domově, posílá jí výživné, chtěl by se o ni starat, požádal o svěřeni dítěte do vlastní péče, zatím je sám, má přítelkyni, a pokud tato bude mít pochopení, chtěl by dceru vychovávat společně, jiné děti nemá, chce získat pobyt, aby mohl řádně pracovat a starat se o dceru
- 8) protokol o podání vysvětlení ze dne 27. 1. 2006, sepsaný Policií ČR s manželkou žalobce N.T.S., ve kterém jmenovaná uvedla, že má dceru, která se narodila ..., jejímž otcem je muž, který se asi jmenuje „H.“, ale není si jista, s „H.“ byla dne 8. 6. 2005 na úřadě ve Stodě a chtěla jej zapsat jako otce do rodného listu své dcery
- 9) tiskopisy žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu ze dne 10. 10. 2008 a ze dne 25. 9. 2010
- 10) znalecký posudek z oboru zdravotnictví – genetika ze dne 6. 12. 2010, dle kterého lze biologické otcovství žalobce k nezletilé L.N. pokládat za prakticky prokázané
- 11) protokol ze dne 9. 11. 2010 sepsaný Policií ČR o výsledku žalobcovy manželky (v rámci řízení o žalobcově žádosti ze dne 25. 9. 2010), která vypověděla, že manžel s ní bydlí na adrese ... asi od března 2009, mají spolu syna N.T.H., nar. ...; někdy v roce 2007 se dozvěděla, že její manžel má ještě jedno dítě P.Ž., a to zřejmě s Češkou; žalobcová manželka má ještě dceru L.; v době, kdy se dcera L. narodila, si myslela, že její otec je Čech, a pro matriku uvedla, že otcem dítěte je Čech, který se jmenuje „H...“; nyní si myslí, že otcem je její manžel, protože se mu dcera podobá
- 12) rodný list L.N. ze dne ..., ve kterém je jako její otec zapsán J.B., nar. ...
- 13) osvědčení o státním občanství ČR pro L.N. ze dne ...

14) překlad oddacího listu žalobce a jeho manželky N.T.S. ze dne ...

Správní spis dále mj. obsahuje výpisy z evidence cizinců k osobě žalobce a jeho manželky.

Přípisem ze dne 9. 6. 2015 vyrozuměl prvoinstanční orgán žalobce o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu) a stanovil mu lhůtu k jeho uplatnění.

Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2016, čj. OAM-2356-32/TP-2013, prvoinstanční orgán podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podanou podle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona. V obsáhlém odůvodnění, ve kterém prvoinstanční orgán nejprve shrnul předchozí žalobcovy snahy o získání povolení k pobytu na území ČR, se dále mimo jiné uvádí: „ (...) z výše uvedených žádostí vyplývá, že se žadatel nechal dne 11. 9. 2007 zapsat jako otec do rodného listu k v té době již 15. měsíční nezl. P.Ž., nar. ..., st. přísl. Česká republika, která byla v té době umístěna v Dětském domově Kamenice nad Lipou. O měsíc později si žadatel podal žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení s touto nezletilou. Do protokolu o výsledku sepsaného dne 19. 10. 2007 žadatel uvedl, že se s matkou nezletilé, paní J.Ž. setkal v květnu roku 2005 a v roce 2006 se jim narodila dcera. Toto je však v rozporu s vyjádřením matky nezl. P.Ž., neboť ta v žalobě na popření otcovství žadatele ze dne 21. 11. 2008, podané již necelých 6 měsíců od jeho zapsání do rodného listu, uvedla, že se s žadatelem, panem N.H.H., seznámila až v roce 2007 a ještě téhož roku jej nechala souhlasným prohlášením zapsat do rodného listu. Žadatel do protokolu o výsledku dále uvedl, že se se svou dcerou a přítelkyní vidá jednou až dvakrát měsíčně a někdy je u nich i týden. Měsíčně jim posílá 1000 Kč a nějaké dárky. V rozporu s tím však matka nezl. P.Ž. do žaloby o potření otcovství uvedla, že se po zapsání do rodného listu s žadatelem rozešli a přestali spolu komunikovat. Fakt, že se žadatel o svoji dceru nestaral a nechal se k ní pouze účelově zapsat, potvrzuje i sdělení z Dětského domova Kamenice nad Lipou ze dne 18. 11. 2008, podle kterého žadatel v období od 11. 9. 2007 (den zapsání do rodného listu) do 23. 4. 2008 neprojevil o nezl. P.Ž. žádný zájem. Žadatelova první žádost byla zamítnuta dne 23. 7. 2008, žadatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal, ale dne 30. 9. 2008 vzal toto své odvolání zpět. Dne 15. 10. 2008 podal žadatel svoji druhou žádost, tentokrát o přechodný pobyt opět za účelem sloučení k nezl. P.Ž. Do protokolu o výsledku ze dne 2. 12. 2008 žadatel uvedl, že bydlí spolu s dalším mužem jménem H. na adrese ... Dále uvedl, že svoji dceru, nezl. P.Ž., naposledy navštívil v dětském domově někdy v říjnu, komunikuje s ní v jednoduchých větách a vozí jí dárky. Nakonec žadatel uvedl, že má přítelkyni, ta však o jeho dceři zatím neví. I tato žadatelova výpověď je v rozporu se sdělením z Dětského domova Kamenice nad Lipou ze dne 20. 11. 2008, podle kterého žadatel svoji dceru navštívil pouze ve dnech 19. 6. 2008, 16. 7. 2008 a 26. 7. 2008. V říjnu již nikoli. Žadatelova odpověď, že má přítelkyni a žije sám s panem H. je také v rozporu, a to jak s doloženým oddacím listem, podle kterého se žadatel dne 20. 2. 2008 oženil s paní N.T.S. (žadatel již tedy měl manželku), tak s rozsudkem o popření otcovství u nezl. L.N., ve kterém paní N.T.S. (manželka) uvedla, že s žadatelem žije od července 2005 (žadatel tedy již žil s manželkou, ačkoli správnímu orgánu uváděl, že žije s panem H.). Vychovávají spolu nezl. L.N. a společného syna. Žadatelovo řízení o žádosti o přechodný pobyt bylo 15. 12. 2008 zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť se žadatel na uvedené adrese nezdržoval a na výzvu správního orgánu nedoložil novou nájemní smlouvu nebo potvrzení o ubytování. Dne 3. 3. 2009 toto rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 30. 9. 2010 podal žadatel již v pořadí třetí žádost, tentokrát o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení na nezl. L. N., nar. X, st. přísl. Česká republika, která mezitím získala české občanství účelově zapsaném svém otci, který byl do jejího rodného listu zapsán dne 11. 05. 2006, tedy 12 měsíců po jejím narození. Její matkou je žadatelova manželka, paní N.T.S.,

kerou si žadatel vzal již dne 20. 2. 2008, ale do žádné ze svých žádostí podaných v roce 2008 a 2010 tuto skutečnost neuvedl. Žadatel dokonce ještě 2. 12. 2008, 10 měsíců po svatbě, do protokolu o výsledku uváděl, že kromě P.Ž. nemá žádné děti a má pouze přítelkyni. Do protokolu o výsledku ze dne 09. 11. 2010 pak žadatelova manželka uvedla, že s žadatelem žije na adrese ... asi od roku 2009 a s manželem mají jedno dítě, syna N.T.H., který se narodil ... V rozsudku na popření otcovství u nezl. L.N. pak žadatel shodně se svou manželkou uvádí, že spolu žijí od roku 2005 a vychovávají společně jak L.N. tak společného syna N.T.H. Žadatel tedy žil se svou manželkou již od roku 2005 a vychovávali spolu jak L.N., tak nezl. N.T.H., ale až do 30. 9. 2010 tuto skutečnost správnímu orgánu neuvedl. Žadatel tuto skutečnost uvedl teprve ve chvíli, kdy mu reálně hrozilo, že bude muset vycestovat z České republiky. Žádost podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU poslední den lhůty k vycestování z území ČR. Aby žadatel utvrdil správní orgán v rodinných vazbách, doložil správnímu orgánu znalecký posudek o tom, že je biologickým otcem nezl. L.N. Tato žádost byla správním orgánem zamítnuta rozhodnutím ze dne 14. 3. 2011 podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., tedy z důvodu, že se žadatel dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. S tímto rozhodnutím se ztotožnila i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a také soud ve svém rozsudku jménem republiky čj. 30 A 12/2012-71 ze dne 29. 7. 2013. (...) Vzhledem k výše uvedenému dospěl správní orgán k závěru, že žadatel zcela vědomě a dlouhodobě porušoval právní předpisy a uváděl v omyl české úřady nejen ve věci rodinné vazby k nezletilé P.Ž. a následně ve věci nezl. L.N., ale zároveň ve věci jeho manželství a rovněž ve věci svého ubytování. Žadatel přicestoval do České republiky v roce 2005 a od té doby žil spolu se svojí budoucí manželkou, paní N.T.S. Dne X se jim narodila nezl. L.N. a do jejího rodného listu byl o 12 měsíců později zcela jistě účelově zapsán jako otec pan J.B., st. přísl. Česká republika. Na tomto základě získala nezl. L.N. dne ... české občanství a její matka následně trvalý pobyt rodinného příslušníka občana ČR. Mezitím se žadatel nechal účelově zapsat jako otec do rodného listu k v té době 15 měsíční nezl. P.Ž. která pobývala v dětském domově, a následně také podal žádost o trvalý pobyt jako rodinný příslušník občana ČR. Ačkoliv se žadatel prohlašoval za jejího rodinného příslušníka, tuto ani jednou v dětském domově nenavštívil ani jiným způsobem neprojevil o nezl. zájem. Zároveň žadatel uváděl nepravdivé údaje o svém bydlišti, manželce a dětech. Správní orgán tedy nemohl zjistit, že žadatel již žije se svojí budoucí manželkou a jejich dětmi. Jelikož se žadateli nepodařilo získat pobyt na nezl. P.Ž. podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie za účelem sloučení s nezl. L.N., která mezitím získala občanství díky zcela jistě účelově zapsanému otci, panu J.B. Fakt, že je žadatel biologickým otcem, tento prokázal prostřednictvím znaleckého posudku z oblasti genetiky. Následně byl žadatel zapsán jako otec do rodného listu této nezletilé. Správní orgán uvádí, že okolnosti, za kterých se nechal žadatel zapsat do rodného listu P.Ž., a za kterých získala občanství nezl. L.N. a následně jednání žadatele, který si vytvořil účelové rodinné vazby formou osvojení vlastního dítěte po cca 7 letech od jeho narození, je třeba považovat za obcházení zákona účelovým jednáním s cílem získat povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Žadateli není možné uvěřit, že si podoby s nezl. L. N. kvůli které začal usilovat o nezrušitelné osvojení své vlastní dcery, všiml teprve ve chvíli, kdy mu nebyly povolené 2 žádosti o pobyt rodinného příslušníka občana EU a kdy měl opustit území ČR. Správní orgán uvádí, že žadatel začal činit právní kroky k tomu, aby vše uvedl do souladu až ve chvíli, kdy neměl na území ČR žádný pobyt a jeho dcera již měla české občanství. Takové jednání není v souladu s veřejným zájmem, neboť skutečnost, že otec (žadatel), který je státním příslušníkem třetího státu, žádá o povolení k pobytu na území České republiky, tedy se snaží získat oprávnění k pobytu na území České republiky za účelem soužití s dítětem, které získalo české státní občanství díky „účelovému“ zapsání občana EU do rodného listu nezletilé L.N., prokazatelně dokazuje přímou účelovost

takového jednání. Na základě výše uvedených zjištěných informací má správní orgán za prokázané, že v tomto případě se žadatel dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb. s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že za přičinění jeho manželky a pana J.B. bylo účelově určeno otcovství jeho dcery, nezl. N.L., nar. ..., st. přísl. Česká republika. Lze se důvodně domnívat, že motivací k tomuto činu bylo získání privilegovaného postavení rodinného příslušníka občana EU. Jiné logické vysvětlení pro účelově dopsaného otce do rodného listu dítěte, který otcem ve skutečnosti není, neexistuje. Správní orgán považuje za nedůležité, zda prvotní motivací žadatele neuvádět skutečného otce dítěte bylo učiněno ve snaze získat občanství České republiky pro dceru či privilegované postavení rodinného příslušníka EU pro svou osobu a pro jeho manželku. Správní orgán dále uvádí, že občané EU a jejich rodinní příslušníci požívají privilegovaného postavení, na základě kterého mají volný přístup na trh práce, nejsou nuceni dokládat ke svým žádostem doklad o zajištění prostředků k pobytu, doklad o znalosti českého jazyka a nejsou nuceni opakovaně žádat o prodloužení svého pobytu na území, neboť účel pobytu prokazují doložením rodného či oddacího listu, a mají možnost o povolení k trvalému pobytu na území žádat již po dvou letech pobytu. Naproti tomu občané třetích států uvedených privilegií nepožívají, podmínky pro získání trvalého pobytu jsou pro občany třetích států odlišné a podstatně přísnější. Jak bylo výše uvedeno, účastnice řízení se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Správní orgán je toho názoru, že žadatel byl ke svému činu veden snahou získat privilegované postavení rodinného příslušníka občana EU. Správní orgán uvádí, že účelovost jednání žadatele, zejména obcházení zákona spatřuje také v minulosti při jednání účastníka řízení, který se v roce 2007 nejprve nechal zapsat jako otec do rodného listu nezletilé P.Ž. na základě souhlasného prohlášení k určení otcovství. Toto prohlášení žadatel učinil 15 měsíců po narození nezletilé, navíc v době, kdy již byla umístěna v dětském domově. Poté dvakrát, v roce 2007 a 2008, žádal o pobyt na tuto nezletilou občanku České republiky jako otec a snažil se správní orgán přesvědčit o svém zájmu podílet se na výchově nezletilé, přestože Okresní soud v Prachaticích v roce 2007 a 2008 ve svém rozsudku dvakrát potvrdil nezájem žadatele o nezletilou. Dále v žádosti o povolení k pobytu podané dne 10. 10. 2008 neuvedl žadatel svoji manželku, ačkoliv byl v té době prokazatelně ženatý, a v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 02. 12. 2008 tvrdil správnímu orgánu, že žije sám, přestože v odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Tachově o popření otcovství J.B. ve vztahu k nezletilé L.N. se žadatel a jeho manželka shodně vyjádřili, že se žadatel stará o nezletilou L.N. od jejího narození a že od července 2005 spolu žijí a spolu vychovávají nezletilou L.N. a jejich společného syna N.T.H., nar. ... Správní orgán dále konstatuje, že např. v žádosti o povolení k přechodnému pobytu podané v roce 2010 z důvodu sloučení na nezletilou L.N. účastník řízení naopak vůbec neuvádí svoji dceru P.Ž., přestože v roce 2007 a 2008 na ni žádal o pobyt. Závěrem správní orgán konstatuje, že oba biologičtí rodiče nezletilé L.N., jež má státní občanství České republiky, jsou občany Vietnamské socialistické republiky. Je tedy logické, a nebylo ani možno předpokládat, že matka nebo otec nezletilé by již dříve tvrdili, že právě oni jsou rodiče nezletilé, neboť pak by bylo zcela zjevné, že jejich dítě, jako dítě státních občanů Vietnamské socialistické republiky, má z ryze účelového důvodu zapsáno v rodném listu jako otce občana České republiky. Takovéto jednání není v souladu s veřejným zájmem. Ve svém důsledku toto „účelové otcovství“ plní stejnou funkci jako institut „účelového manželství“ a sice, získat na území České republiky pobyt a legalizovat tak další pobyt na území ČR. Účelové otcovství je ve své podstatě jevem stejného druhu. Znamená ve své podstatě obcházení zákona.“.

Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-85131-4/SO-2016, odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Odvolatel usiluje o pobytové oprávnění na území jako rodinný příslušník občana Evropské unie, resp. České republiky opakovaně. V minulosti se odvolatel nechal zapsat jako otec do rodného listu nezl. Patricie Ž.,

nar. ..., státní občanky České republiky, do jejíhož rodného listu byl jako otec zapsán dne 11. 9. 2007. Ze spisu je dále zřejmé, že nezletilá byla umístěna v dětském domově, odvolatel jako otec o ni neprojevoval zájem, v dětském domově ji nikdy nenavštívil. Poté, co byla jeho žádost zamítnuta pro obcházení zákona účelově učiněným souhlasným prohlášením o určení otcovství, podal dne 30. 9. 2010 další žádost, ve které se dovolával vztahu k nezletilé L.N., nar. ..., státní občance České republiky. Je zřejmé, že nezletilá L. je státní občankou České republiky jen proto, že v jejím rodném listě ze dne 11. 5. 2006 byl jako otec uveden na základě souhlasného prohlášení český státní občan J.B. V řízení bylo prokázáno, že J.B. není biologickým otcem dítěte, tím je odvolatel. Ministerstvo vnitra poukázalo na rozpory ve výpovědích odvolatele v rámci řízení o jeho předchozích žádostech (např. dne 2. 12. 2008 uvedl, že bydlí s mužem jménem H. ve Svojeticích, později tvrdil, že s manželkou a nezletilou L. žil od jejího narození, tj. od roku 2005). Ministerstvo vnitra dále zjistilo, že dne 20. 2. 2008 se odvolatel oženil s paní N.T.S., nar. ..., státní občankou Vietnamské socialistické republiky a matkou nezletilé L. Do žádné ze svých žádostí podaných v roce 2008 a 2010 odvolatel neuvedl, že je ženatý. Odvolatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu poslední den lhůty k vycestování z území a jako důkaz o rodinných vazbách předložil znalecký posudek, ze kterého lze dovodit, že je otcem nezletilé L. Z uvedeného vyplývá, že odvolatel se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie za okolností, které byly v rozporu se skutečným stavem. Nezletilá L. je biologickou dcerou dvou vietnamských občanů, české státní občanství nabyla pouze vzhledem k tomu, že její matka nechala do rodného listu zapsat státního občana České republiky. Skutečnost, že odvolatel je biologickým otcem nezletilé nevyklučuje, že se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Odvolatel byl jako otec nezletilé určen souhlasným prohlášením teprve poté, co bylo popřeno původně souhlasným prohlášením určené otcovství J.B. Komise vzhledem k současné rodinné situaci nemá důvod neuvěřit tvrzení, že odvolatel žil s manželkou a dcerou (a společným synem) společně od roku 2005, resp. od narození nezletilé L. Za tohoto stavu naopak není věrohodné, že by odvolatel nevěděl, že je biologickým otcem nezletilé, když ji od samého počátku vychovával a staral se o ni. K námitce odvolatele, že není zřejmé, proč by uznával otcovství až po několika letech od narození dcery, Komise uvádí, že naopak je zřejmé, že pokud by uznal otcovství bezprostředně po narození, nemohl by se dovolávat postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie (jako to nemůže udělat v souvislosti se svým synem N.T.H., nar. ... státním občanem Vietnamské socialistické republiky). Nelze uvěřit ani námitce, že odvolatel má lajdáckou vlastnost a není schopen uvést věci do pořádku. Po narození dcery L., nar. ..., totiž odvolatel souhlasným prohlášením určil otcovství k nezletilé P.Ž., nar. ..., do jejího rodného listu byl zapsán 11. 9. 2007. Skutečnost, že v této době neuznal otcovství ke své skutečné dceři, kterou vychovával, ale k jinému dítěti, které žilo v dětském domově, nelze přičítat jeho „lajdácké povaze“, ale úmyslnému jednání, které sledovalo jediný cíl, a to aby jeho biologická dcera měla české státní občanství, na které by jinak neměla nárok (vedle toho, že i on se stal otcem českého občana). Nelze pominout ani fakt, že výše uvedeným způsobem odvolatel řešil svoji pobytovou situaci na území. Odvolatel neměl oprávnění na území pobývat, byly mu opakovaně udělovány výjezdní příkazy, které nerespektoval. Žádost o povolení k přechodnému pobytu podal dne 30. 9. 2010, tedy poslední den lhůty pro vycestování z území na základě výjezdního příkazu ze dne 23. 9. 2010, č. GA0136375. Ve věci řízení o povolení k přechodnému pobytu odvolatele již bylo pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutí správních orgánů bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2013, čj. 30 A 12/2012-71, který potvrdil rozhodnutí Komise ze dne 13. 2. 2012, čj. MV-63077-4/SO-2011, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2011, čj. OAM-423/PP-2011, kterým byla podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost odvolatele o povolení k přechodnému pobytu na území, soud dospěl k závěru, že odvolatel se dopustil obcházení zákona ve smyslu uvedeného ustanovení. Skutková situace byla obdobná jako v projednávaném případě, jedinou odlišnou skutečností bylo, že v té době

odvolatel ještě nebyl zapsán v rodném listě nezletilé L.N. jako otec, ale bylo pouze prokázáno, že je jejím biologickým otcem. (...) Komise uvádí, že napadené rozhodnutí vychází i ze závěru Krajského soudu v Plzni ve věci odvolatele. Je zřejmé, že jeho jednání bylo v řízení, ve kterém se rovněž dovolával vztahu k L.N. (byť v té době pouze jako biologický nikoliv i „matrikový“ otec) posuzováno, a bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že odvolatel svým jednáním, kterým se snaží získat pobytové oprávnění jako rodinný příslušník občana Evropské unie, obchází zákon. V projednávaném případě proto za obdobného skutkového stavu nelze dojít k jinému závěru, než jaký byl potvrzen rozhodnutím správního soudu. Komise proto shodně s Ministerstvem vnitra dospěla k závěru, že odvolatel se dopouští obcházení zákona ve smyslu ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jednání v uvedeném ustanovení není výslovně uvedeno, to však nevylučuje jeho aplikaci, neboť toto ustanovení neobsahuje taxativní výčet jednání, která mohou být za obcházení zákona považována. Jak uvedeno výše, jednání odvolatele ve všech souvislostech, s ohledem na časové okolnosti, řešení jeho pobytové situace, uvádění minimálně neúplných informací, vytváření podmínek pro získání výhodnějšího postavení, vše ve vzájemných souvislostech prokazují, že odvolatel se dopustil jednání, ve kterém lze spatřovat obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území. (...) Námitky odvolatele nejsou důvodné. V řízení bylo zpochybňováno, že odvolatel je biologickým otcem nezletilé L.N. Tato skutečnost však sama o sobě nevylučuje, že odvolatel se dopustil obcházení zákona ve smyslu zákona o pobytu cizinců, tomu nasvědčují všechny okolnosti projednávané věci, jak uvedeno výše. Fakt, že se nezletilá jmenuje L., nevylučuje ani nepotvrzuje účelovost jednání, stejně jako to, že má příjmení N., jako odvolatel nebo jeho manželka. Závěry Ministerstva vnitra nezpochybňuje ani skutečnost, že J.B. přispíval na výživu nezletilé L. Jednak tato skutečnost nebyla v řízení věrohodně prokázána, zejména však vzhledem k možnému trestnímu postihu je v zájmu pana B. a matky nezletilé, aby shodně uváděli, že výživné bylo hrazeno. Při rozhodování podle ustanovení § 87k zákona o pobytu cizinců správní orgán nemá povinnost, resp. ani možnost, aby zohledňoval přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života odvolatele. Napadené rozhodnutí není v rozporu ani s Úmluvou o právech dítěte, která v čl. 9, 10 upravuje styk dětí s rodičem, který žije na území jiného státu. V projednávaném případě si odvolatel musel být vědom toho, že na území nemá oprávnění dlouhodobě pobývat, opakovaně mu byly udělovány výjezdní příkazy, např. již minimálně od 19. 12. 2007. Pokud za těchto okolností na území setrval a vytvářel si zde vazby, nemůže se svého protiprávního jednání úspěšně dovolávat. Není ve veřejném zájmu, aby na území pobývali na základě nejvyššího pobytového oprávnění cizinci, kteří nerespektují právní řád a neplní uložené povinnosti. Napadené rozhodnutí z toho důvodu nelze považovat ani za nepřiměřené ve smyslu správního řádu.“.

Žalobce v žalobě předně popíral, že by se dopouštěl obcházení zákona tím, že uznal otcovství k nezl. L.N. a nezl. P.Ž. K tomu je třeba uvést, že otázku, zda se žalobce dopustil obcházení zákona ve snaze získat na území ČR povolení k pobytu, a to prostřednictvím tvrzení, že je rodičem dětí, občanů ČR, se zdejší soud zabýval již v rozsudku ze dne 29. 7. 2013, čj. 30 A 12/2012-71, na který rovněž odkazují správní orgány ve svých rozhodnutích. V předmětném rozsudku bylo uvedeno, že „správní orgány správně odhalily, že žalobce se v posledních letech opakovaně pokoušel získat v ČR pobyt prostřednictvím tvrzení, že je rodičem občana ČR. Žalobce přitom neustále měnil tvrzení o svých rodinných poměrech a o rodinných příslušnících. V žádostech a při výpovědi uváděl pokaždé jiné údaje, a to i ohledně toho, s kterým dítětem – občanem ČR žalobce vlastně usiluje společně žít. Nejprve se jednalo o Patricii Železnou (žádosti v letech 2007 a 2008). Naopak v poslední žádosti toto dítě, se kterým žalobce podle výpovědi ze dne 2. 12. 2008 chtěl žít, vůbec není uvedeno. Ve výpovědi ze dne 2. 12. 2008 také tvrdil, že je svobodný, ač v té době byl již ženatý. Neuvedl nic o nezl. L. N., přestože nyní tvrdí, že od roku 2008 měl za to, že se mu Lenka podobá a že by mohla být jeho dcerou. Žalobce konečně v žádostech vůbec neuváděl to, co tvrdí jeho manželka, tedy že

mají spolu ještě syna N.T.H., nar. ... Skutečnost, že ani u tohoto společného dítěte není žalobce zapsán jako otec, rovněž potvrzuje, že se žalobce chová při pokusech získat pobyt v ČR účelově. Nejprve (dočasným) zápisem občana ČR jako otce do rodného listu nezl. L.N. získala občanství ČR, a teprve poté se k ní biologický otec přihlásil a prokazoval své otcovství, aby na toto dítě získal pobyt. Z uvedených skutečností je také zřejmé, že v dané věci účelově jedná sám žalobce, nikoli pouze jiné osoby, jak žalobce tvrdil v žalobě. Jeho opakované pokusy směřující k získání pobytu prostřednictvím dětí – občanů ČR lze označit právě za další, výslovně neuvedený způsob obcházení zákona ve smyslu cit. ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.“. Při v zásadě nezměněném skutkovém stavu (rozdíl je pouze ve skutečnosti, že žalobce je nyní již zapsán v rodném listu nezl. L.N. jako její otec), ze kterého správní orgány dovozovaly obcházení zákona žalobcem jak ve věci sp.zn. 30 A 12/2012, tak i ve věci sp.zn. 30 A 192/2016, nemá soud důvod se od svého výše citovaného závěru v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat. Soud má tedy souhlasně se správními orgány za to, že žalobce se svým jednáním, tak jak je podrobně a srozumitelně popsáno a hodnoceno v odůvodněních správních rozhodnutí, dopustil obcházení zákona.

Pokud jde o žalobcovu tvrzení o paralelním milostném vztahu jeho manželky s panem B. a tvrzení, že žalobcova manželka a i pan B. si mysleli, že L.N. je jejich společná dcera (pan B. uznal otcovství a řádně platil výživné), soud konstatuje, že s ohledem na veškeré okolnosti věci, které správní orgány zjistily, považuje za nevěrohodné, že by si žalobcova manželka a potažmo i žalobce začali uvědomovat možné žalobcovu biologické otcovství k nezl. L.N. až s takovým časovým odstupem, jak tvrdí. Dle názoru soudu nebyl žalobce od samého počátku veden jako otec nezl. L.N. nikoliv proto, že by si on a ostatní zúčastnění mysleli, že žalobce jejím otcem není (a že tím je pan B.), ale jako součást strategie, jejímž cílem bylo získat pro nezl. L.N. české státní občanství.

Na závěru soudu, že se žalobce dopustil obcházení zákona, nemůže nic změnit ani žalobcovu tvrzení, že neuvedení manželky a dítěte v jeho předchozí žádosti není obcházením zákona, ale nenahlášením změny stavu. K tomu je třeba uvést, že žalobce, ač ženatý ode dne 20. 2. 2008, svoji manželku uvedl teprve až v tiskopisu žádosti ze dne 25. 9. 2010. V rámci řízení o žádosti ze dne 10. 10. 2008 nejenže v tiskopisu žádosti zaškrtnul rubriku „*SVOBODNÝ*“ a rubriku „*MANŽEL(KA)*“ ponechal nevyplněnou, ale navíc se o své manželce nezmínil ani před správním orgánem dne 2. 12. 2008, kdy se jej správní orgán mj. dotazoval, zda má rodinu. K předmětnému dotazu žalobce správnímu orgánu tvrdil, že je sám a má přítelkyni. Takovéto jednání nelze ani v nejmenším považovat za „*nenahlášení změny stavu*“, ale za zcela vědomé zapírání svých skutečných rodinných poměrů a uvádění nepravdivých skutečností. Pokud jde o „*neuvedení dítěte v předchozí žádosti*“, je toto tvrzení nekonkrétní, neboť žalobce v různých fázích svých snah o získání povolení k pobytu na území ČR tvrzení o svých dětech měnil. Není proto zřejmé, k jakému dítěti by měl soud toto tvrzení posuzovat.

S ohledem na výše uvedené považuje soud žalobcovu námitku týkající se obcházení zákona za nedůvodnou.

O žalobcově námitce, že splňuje obě podmínky pro to, aby byl považován za rodinného příslušníka nezl. L.N., a že správní orgán pochybil, když nezkoumal skutečný stav věci ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, nýbrž stavy předchozí, a vycházel pouze z předchozích obsahů žádostí, soud uvážil následovně.

Za zásadní soud považuje tři skutečnosti. Zaprvé, řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno v únoru 2013, prvoinstanční orgán rozhodl po předchozím zrušení rozhodnutí až v březnu 2016 a žalovaná přistoupila k vydání napadeného rozhodnutí v září 2016. Zadruhé, správní orgány opíraly svá rozhodnutí

o okolnosti nastalé několik let před vydáním správních rozhodnutí ve věci žalobcovy žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, když tyto okolnosti byly důvodem již pro zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podané v roce 2010 – v prvním stupni bylo o této předchozí žádosti rozhodnuto v březnu 2011, ve druhém stupni pak v únoru 2012. Správní orgány tedy neuváděly, že by se žalobce i později dopouštěl dalšího, shodného či obdobného jednání, které by bylo možno podřadit pod obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu na území republiky. Zatřetí, správní orgány při vydání svých rozhodnutí v roce 2016 vycházely ze skutečnosti, že žalobce žije se svojí manželkou a dcerou L. (a posléze i synem) ve společné domácnosti od roku 2005; pobytová kontrola byla konána naposledy v únoru 2013.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79, vyslovil, že *„podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“*.

Ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba korigovat, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodný skutkový stav věci zjištěný ke dni podání žádosti. Skutkový stav věci ke dni podání žádosti je jistě podstatný, avšak pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový (a právní stav) v době vydání rozhodnutí.

Uplatněná námitka, aby správní orgány rozhodovaly podle aktuálního skutkového stavu, je v tomto případě s ohledem na specifika věci případná. V daném případě (s ohledem na provedenou pobytovou kontrolu) krátce po podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu platilo, že žalobce na území ČR dlouhodobě žije ve společné domácnosti s manželkou a jejich dvěma společnými dětmi, nezl. L., občankou ČR a nezl. synem, a že tedy minimálně v době podání žádosti byl žalobce rodinným příslušníkem občana ČR; správní orgány pak tuto skutečnost nečinily spornou ani v roce 2016, kdy vydaly svá rozhodnutí. Dále, okolnosti, ze kterých správní orgány dovodily obcházení zákona žalobcem, nenastaly v době bezprostředně předcházející či krátce předcházející vydání správních rozhodnutí ve věci trvalého pobytu, nýbrž se udály s časovým odstupem několika let a byly důvodem již i pro zamítnutí žalobcovy předchozí žádosti z roku 2010. Za takové situace si – dle názoru zdejšího soudu – měly ovšem správní orgány položit otázku, zda po uplynutí oněch několika let, během kterých se na žalobcově situaci z pohledu obcházení zákona nic nezměnilo (správní orgány žalobci nevyčítají oproti jejich předchozím rozhodnutím žádná *„nová pochybení“*), nelze změnit pohled na žalobcovo jednání, uvažovat o jakémsi *„prominutí“* jeho jednání a v návaznosti na to žalobcovu žádost posoudit i z pohledu splnění ostatních podmínek stanovených v § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, či zda tak učinit nelze a je třeba pro obcházení zákona zamítnout i další (následnou) žalobcovu žádost o vydání povolení k pobytu na území ČR. To však správní orgány neučinily a bez dalšího žalobcovu žádost pro obcházení zákona zamítly.

Sice se obecně přičí připustit, aby pouhé prodlužování protiprávního stavu vedlo k jeho legalizaci, nicméně zde nelze odsudek učinit tak rychle. V nynějším případě musí mít úvaha, zda časový odstup může změnit náhled na žalobcovo obcházení zákona, svoji relevanci. Opačný přístup by vedl k tomu, že by bylo možno donekonečna zamítat žalobcovy žádosti o vydání povolení k pobytu na území ČR jen na základě toho, že se žalobce v určitém časovém období, které ale rozhodně bezprostředně nepředcházelo či krátce nepředcházelo rozhodnutí o jeho další žádosti, dopustil za účelem získání povolení k pobytu obcházení zákona. Taková situace by byla dle názoru soudu nepřijatelná. Žalobce nemůže navždy nést *„dědičný hřích“* svého někdejšího *„porušení pravidel“*. Každé porušení pravidel musí být

hodnoceno ve vztahu ke konkrétním okolnostem věci. Čas je faktorem, který může relativizovat mnohé.

Správní orgány tudíž pochybily, když se nezabývaly posouzením toho, zda několik let, které uplynuly od rozhodnutí o žalobcově předchozí žádosti do rozhodnutí o jeho nyní posuzované žádosti a během kterých se na situaci prakticky nic nezměnilo, je dobou dostatečně dlouhou na to, aby došlo ke změně pohledu na žalobcovo obcházení zákona a aby tak jeho stávající žádost mohla být posouzena ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, či nikoli. V dalším řízení se proto budou správní orgány touto otázkou zabývat a své závěry v odůvodnění rozhodnutí náležitě zdůvodní. Při zvažování předmětné otázky nechť správní orgány zohlední zejména skutečnost, že zde proti sobě na jedné straně stojí zjevně fungující rodinný život žalobce realizovaný na území ČR a závazek ČR respektovat rodinný život jedince (viz např. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod) a na straně druhé zájem ČR, aby na jejím území nepobývali cizinci, kteří získali povolení k pobytu díky obcházení zákona. Bude na správních orgánech, aby posoudily, která okolnost na misce vah převáží, a aby toto své rozhodnutí podepřely konkrétními argumenty.

[V] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož k pochybení, které soud vytkl správním orgánům, došlo v první řadě při rozhodování prvoinstančního orgánu, soud ze stejných důvodů zrušil i prvoinstanční rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

[VII] Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu ve výši 3.000,- Kč a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100,- Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200,- Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300,- Kč, tj. za dva úkony na částku ve výši 600,- Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428,- Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 12.228,- Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 31. října 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.